

Se oli taas aamu, jona elämä piti raapia kasaan.

Edellisenä iltana olimme olleet vaimoni Jonnan kanssa julistamassa Cannonballin Espoon-chapterin avajaisia Juvanmalmilla. Ilta oli venynyt pitkäksi. Olin tuolloin Cannonballin asekersantti. Ei silloin ollut lyhyitä iltoja.

Vuosaarelaisesta lähikaupasta piti saada limonadia, koska se näytti tiekartalta elämänsyrjään. Mulla oli college-paita, pieruverkkarit ja Reinot jalassa, Jonnan vaatteet olivat samaa sukua.

Parkkeerasin pakasta vedetyn, sähkönsinisen M5-Bemarin Aurinkolahden K-Marketin eteen. Enkä tarkoita punatiilisen rakennuksen kupeessa olevaa parkkipaikkaa tai kadunvartta. Mun rosvopaikka oli aivan kaupan edessä – lähempänä ovea kuin invapaikat.

Se oli marraskuun loppua 2012. Päivä oli pilvinen ja helvetin kylmä. Lunta ei kuitenkaan ollut maassa.

Tulimme muovikassien kanssa kaupasta. Nostimme ne bemarkin takapenkille. Ei kun nopeasti kotiin: sokeripitoista limua ja ruokaa. Kyllä tämä sillä paranisi.

Istuin kuljettajan paikalle ja käänsin auton avaimesta käyntiin. En ehtinyt lähteä liikkeelle, kun iso mattamusta

Mersun pakettiauto ajoi suoraan kohti. Ehdin ajatella, että mitä vittua tässä tapahtuu.

Mersu pysähtyi senttien päähän Bemarin etupuskurista. Jonna huusi vieressä: ”Kukas vittu tää on?”

Tilanne oli vakava. Siihen aikaan mun välit olivat tiettyihin suuntiin säröillä ja joihinkin aika lailla palaneet poikki. Liikuin tuohon aikaan aina luotiliiveissä ja ysimillinen oli käden ulottuvilla. Reitit oli suunniteltu etukäteen. No nyt ei tietenkään ollut, kun haimme vain limpparia.

Sekuntien sisään autoja tuli useita lisää ja tajusin näiden olevan kyttejä. Se oli oikeasti helpotus. Ei todennäköisesti tulisi kuulaa kylkeen tai pesäpallomailasta selkään.

Pakoon yrittäminen oli turhaa. Bemari oli saarrettu joka suunnasta.

Kypäräpäisiä poliiseja purkautui autoista. Heillä oli suojakilvet. Aseet olivat koteloissa, mutta kädet kahvoilla. Sitten alkoi käskytyks: ”Kädet pois taskusta! Pidä ne näkyvillä! Älä koske kännykkään!”

Odotin kunnes käskettiin nousta autosta ja tottelin. Pidin kädet näkyvillä. Ulkona poliisi ei yllättäen käskenyt maahan tai edes konepellille.

Lähin poliisi näytti jännittyneeltä. ”Ota iisisti, ei täs mitää tää menee nätisti”, yritin rauhoitella. Annoin hänen raudoittaa itseni, mutta silti viereen tuli kaksi sinipukuista korstoa.

Vaimokin nousi autosta. Hänetkin tarkastettiin. Yksi poliiseista sanoi Jonnalle: ”Täytyy kattoa mikä sun tilanne”. Se sai mut ärähtämään kytälle: ”Pidä turpas kiinni”.

Operaatio oli sujunut sekunneissa. Varmasti sitä oli harjoiteltu. Ammattimaista se joka tapauksessa oli. Kaikki tapahtui paitsi nopeasti niin myös yllättäen. Olin ihmeissäni,

koska olin kuvitellut, että haistaisin ennalta jos ympäristössä olisi jotain outoa. Olin aina silmät auki ja tarkkailin, mutta tällä kertaa en nähnyt mitään.

Alun kiire muuttui odotteluksi ja olin jäätyä vähissä vaatteissani siihen K-Marketin pihalle. Viima oli jäätävä – merelle oli vain parisataa metriä.

Lopulta mut siirrettiin poliisimajjan takaosaan ja Jonna toiseen. Poliisi otti BMW:n avaimet ja ajoi sen merenrantatalomme pihaan. Maija ja muita poliisiautoja seurasi perässä.

Siinä kökötin majjassa, kun keskusrikospoliisi suunnitelti kotietsintää. Näin viereisten talojen ikkunoissa tilanetta ihmetteleviä naapureita. Jos ei olisi ollut rautoja, olisin vilkuttanut.

Mutta pää raksutti aika saatanan kovaa. Niihin aikoihin mulla oli aika monta sellaista juttua, joita olisi ollut todella hankala selittää. Siinä kovalla pakettiauton penkillä ei ollut mitään käsitystä mihin tämä voisi liittyä. Miksi poliisi oli ottanut mut kiinni? ”Mitä vittuu, mitä vittuu, mitä nyt tapahtuu?”

Vasta myöhemmin selvisi, että kiinniotto liittyi keskusrikospoliisin Operaatio Fantaan. Krp tutki huumevyyhtiä, jossa Belgiasta ja Virosta epäiltiin tuodun toistasataa kiloa amfetamiinia.

Mä sain siinä kymmenen vuotta vankeutta.

ALKUSANAT

Tämä kirja syntyi siten, että Bazar Kustannuksen Markus Lähdesniemi otti yhteyttä ja kysyi, kirjoittaisinko kirjan. Kysymys ei tullut aivan tuntemattomalta, koska tunnen Longan nuoruusvuosilta.

Heti oli selvää, etten todellakaan itse kirjoittaisi sitä. Kynät, paperit, näppäimistöt ja näytöt eivät ole olleet koskaan mun juttu. Mun juttuja ovat olleet levypainot, moottori-pyörät, hormonit ja pistoolit.

Kiinnostuin ajatuksesta. Olin vapautumassa vankilasta ja päättänyt lopettaa rikosten tekemisen. Kirja voisi olla hyvä tapa pysähtyä hetkeksi.

Bazar kysyi kirjoittajaksi Maikkarin rikostoimittaja Jarkko Sipilää. Tapasimme ja hän varoitti, että menneisyyteen palaaminen voisi olla tuskallistakin. Tätä se olikin. Tässä kirjassa on monta juttua, joista en ole lainkaan ylpeä, mutta halusin rehellisyyden nimissä kertoa ne.

Työ eteni niin, että sanelin juttuja puhelimeeni, jotka sitten purettiin tekstiksi kustantamossa. Sen jälkeen Sipilä toimitti niistä tämän kirjan.

On todettava, että valitettavasti erityisesti Cannonball-ajasta jäi vielä paljon kertomatta. Vakavien rikosten

vanhenemisaika on kaksikymmentä vuotta, joten muistelmien kakkosversion voisi julkaista joskus 2030-luvulla. Tästä moottoripyöräkerho-ajasta kirjasta saa kyllä hyvän käsityksen, vaikka yksityiskohtia jääkin kertomatta.

Cannonball-aikaa ovat kirjoissaan kuvanneet Marko Lönnqvist ja Janne Nacci Tranberg. He ovat kertoneet omat näkemyksensä tapahtumista. Mun käsitys muutamista asioista on erityisesti Naccin kanssa erilainen.

Samoin muilla voi olla eri kuva vapaaottelun alkuaikojen tapahtumista. Mä kerron sen niin kuin mä jutut koin.

Miksi tein tämän kirjan? Yksi syy on se, että elämän varrelta muistiin on jäänyt paljon hauskoja tarinoita. Toinen syy on tietysti se, että tällaisesta kirjasta voi saada fyrkkaa.

Kolmas syy on mun mielestä tärkein. Ihmisellä pitää olla unelmia, ja niitä on hyvä tavoitella. Kunnianhimoa on helppo arvostaa. Mutta niihin ei saa pyrkiä hinnalla millä hyvänsä. Sitä mä en tajunnut ennen kuin oli liian myöhäistä.

Helsingissä 15.7.2019

Mika Ilmén